

POSTANOWIENIE

22 sierpnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Paweł Grzegorzczuk

na posiedzeniu niejawnym 22 sierpnia 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa C. spółki jawnej w C.
przeciwko M.S., A.N. (PESEL [...]) i A.N.1 (PESEL [...])
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej C. spółki jawnej w C.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku
z 13 listopada 2023 r., I AGa 153/18,

odrzuca skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 13 listopada 2023 r. Sąd Apelacyjny w Białymstoku, na skutek apelacji powódki C. Sp. j. w C., zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 5 czerwca 2018 r. w ten sposób, że częściowo uwzględnił powództwo, zasądając od pozwanych M.S. i A.N.1 (PESEL: [...]) na rzecz powódki solidarnie kwotę 88 167,45 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, a w pozostałej części oddalił powództwo i apelację w sprawie przeciwko M.S., A.N.1 (PESEL: [...]) i A.N. (PESEL: [...]). Wyrok Sądu Apelacyjnego, w zakresie oddalającym powództwo co do kwoty 137 798,32 zł, zaskarżyła skargą kasacyjną powódka, wnosząc o przyjęcie skargi do rozpoznania jako oczywiście uzasadnionej i zarzucając naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. oraz art. 322 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów. Ograniczenie to jest wyrazem założenia, że w systemie dwóch instancji sądowych, opartym na modelu apelacji pełnej (*cum beneficio novorum*), ustalenia faktyczne stanowią wyłączną domenę sądu pierwszej i drugiej instancji, podczas gdy Sąd Najwyższy kontroluje prawidłowość zaskarżonego wyroku, będąc związany jego podstawą faktyczną (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2008 r., IV CSK 228/08, OSNC-ZD 2009, nr C, poz. 66 i z dnia 21 października 2015 r., III CSK 465/14).

Postępowanie kasacyjne, jak wielokrotnie wskazywano w orzecznictwie, nie stanowi tym samym kolejnej odsłony sporu o ocenę dowodów i prawidłowość ustaleń faktycznych, nawet jeżeli są one dla skarżącego nieprzekonujące. Ocena dowodów należy do sądów *meriti* (art. 233 k.p.c.), a ich weryfikacja sytuuje się poza kognicją Sądu Najwyższego, co dotyczy również ustaleń czynionych z wykorzystaniem dowodów z opinii biegłego. Skarga kasacyjna, której zarzuty sprowadzają się do kwestionowania dokonanej oceny dowodów lub próby podważenia ustaleń faktycznych, podlega w konsekwencji odrzuceniu, jako nieoparta na ustawowej podstawie (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 76, z dnia 10 sierpnia 2018 r., I CSK 221/18 i z dnia 7 lipca 2024 r., I CSK 945/24).

Analiza podstaw skargi kasacyjnej w powiązaniu z ich uzasadnieniem wiodła do wniosku, że skarga została oparta wyłącznie na zarzutach dotyczących oceny dowodów z opinii biegłego i prawidłowości ustaleń faktycznych co do wysokości szkody poniesionej przez powódkę. Odnosi się to nie tylko do zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., w którym wprost zakwestionowano prawidłowość oceny dowodów dokonanej przez Sąd Apelacyjny (por. w tym kontekście np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 2017 r., I CSK 93/17 i powołane tam dalsze orzecznictwo), lecz także zarzutu naruszenia art. 322 § 1 k.p.c. Istota tego zarzutu sprowadzała się do polemiki ze stanowiskiem Sądu Apelacyjnego co do szacunkowej wysokości szkody poniesionej przez powódkę, ustalonej przez ów

Sąd na bazie kosztów wskazanych w opiniach biegłych, które to opinie Sąd ocenił, wskazując w motywach wyroku, dlaczego i w jakim zakresie uznał każdą z nich za podstawę ustaleń co do faktów wymagających wiedzy specjalnej. Polemika z tą oceną, wytykająca zaniżenie kwoty koniecznych kosztów, jest na etapie postępowania kasacyjnego niedopuszczalna, jako kolidująca z art. 398³ § 3 k.p.c.

W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

(K.G.)

[SOP]